ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 24ης Μαρτίου 2011 *

Στην υπόθεση T-382/06,

Tomkins plc, με έδρα το Λονδίνο (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενη από τον T. Soames, την S. Jordan, solicitors, και τον J. Joshua, barrister,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους A. Nijenhuis και V. Bottka, επικουρούμενους από τους S. Kinsella και K. Daly, solicitors,

καθής,

μεαντικείμενοαίτημαμερικήςακυρώσεωςτηςαποφάσεωςτηςΕπιτροπήςC(2006)4180, της 20ής Σεπτεμβρίου 2006, σχετικά με διαδικασία δυνάμει του άρθρου 81 [ΕΚ] και

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (Υπόθεση COMP/F-1/38.121 – Σύνδεσμοι σωληνώσεων), καθώς και αίτημα μειώσεως του ποσού του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα με την απόφαση αυτή,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο, κατά τη διάσκεψη, από τους M. E. Martins Ribeiro, πρόεδρο, N. Wahl (εισηγητή) και A. Dittrich, δικαστές,

γραμματέας: M. E Coulon

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς και προσβαλλόμενη απόφαση

1 Με την απόφαση C(2006) 4180, της 20ής Σεπτεμβρίου 2006, σχετικά με διαδικασία δυνάμει του άρθρου 81 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (Υπόθεση COMP/F/38.121 – Σύνδεσμοι σωληνώσεων) (περίληψη στην ΕΕ 2007, L 283,

σ. 63, στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων διαπίστωσε ότι διάφορες επιχειρήσεις είχαν παραβεί το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ και το άρθρο 53 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (ΕΟΧ), συμμετέχοντας, στη διάρκεια διαφόρων περιόδων μεταξύ της 31ης Δεκεμβρίου 1988 και της 1ης Απριλίου 2004, σε ενιαία, σύνθετη και διαρκή παράβαση των κοινοτικών κανόνων περί ανταγωνισμού, υπό τη μορφή ενός συνόλου αντίθετων προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συμφωνιών και εναρμονισμένων πρακτικών στην αγορά των συνδέσμων σωληνώσεων από χαλκό και κράματα χαλκού οι οποίες κάλυπταν ολόκληρο τον ΕΟΧ. Η παράβαση συνίστατο στον καθορισμό των τιμών, στη σύναψη συμφωνιών περί καταλόγων τιμών, περί εκπτώσεων και επιστροφών τιμήματος, καθώς και περί δημιουργίας μηχανισμών εφαρμογής των αυξήσεων τιμών, στην κατανομή των εθνικών αγορών και των πελατών, στην ανταλλαγή άλλων πληροφοριών εμπορικού περιεχομένου και στη συμμετοχή σε τακτικές συσκέψεις και άλλες επαφές προς διευκόλυνση της παραβάσεως.

2 Η προσφεύγουσα Tomkins plc και η θυγατρική της κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών Pegler Ltd (πρώην The Steel Nut & Joseph Hampton Ltd), περιλαμβάνονται μεταξύ των αποδεκτών της προσβαλλομένης αποφάσεως.

3 Η προσφεύγουσα κατείχε, μεταξύ της 17ης Ιουνίου 1986 και της 31ης Ιανουαρίου 2004, το 100 % του κεφαλαίου της Pegler, η οποία κατασκευάζει συνδέσμους σωληνώσεων από χαλκό. Την 1η Φεβρουαρίου 2004, η Pegler πωλήθηκε στη διευθυντική της ομάδα. Στις 26 Αυγούστου 2005, η Pegler Holdings Ltd και η Pegler εξαγοράστηκαν από την Aalberts Industries NV, μια άλλη αποδέκτη της προσβαλλομένης αποφάσεως.

4 Στις 9 Ιανουαρίου 2001, η Mueller Industries Inc., άλλη παραγωγός συνδέσμων σωληνώσεων από χαλκό, ενημέρωσε την Επιτροπή για την ύπαρξη συμπράξεως στη βιομηχανία συνδέσμων σωληνώσεων καθώς και σε άλλους συναφείς κλάδους στην αγορά χαλκοσωλήνων και εξέφρασε την επιθυμία να συνεργαστεί με την Επιτροπή, κατ' εφαρμογή της ανακοινώσεως σχετικά με τη μη επιβολή ή τη μείωση των προστίμων σε περιπτώσεις συμπράξεων (ΕΕ 1996, C 207, σ. 4, στο εξής: ανακοίνωση του 1996 περί συνεργασίας) (αιτιολογική σκέψη 114 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

5 Στις 22 και 23 Μαρτίου 2001, στο πλαίσιο έρευνας σχετικά με τους χαλκοσωλήνες και τους συνδέσμους σωληνώσεων από χαλκό, η Επιτροπή πραγματοποίησε, κατ' εφαρμογή του άρθρου 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτος κανονισμός εφαρμογής των άρθρων [81 ΕΚ] και [82 ΕΚ] (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), αιφνιδιαστικούς ελέγχους στις εγκαταστάσεις διαφόρων επιχειρήσεων (αιτιολογική σκέψη 119 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

6 Κατόπιν των πρώτων αυτών ελέγχων, η Επιτροπή, τον Απρίλιο του 2001, χώρισε την έρευνά της ως προς τους χαλκοσωλήνες σε τρεις αυτοτελείς διαδικασίες, ήτοι τη σχετική με την υπόθεση COMP/E-1/38.069 (Χαλκοσωλήνες υδραυλικών εγκαταστάσεων), τη σχετική με την υπόθεση COMP/F-1/38.121 (Σύνδεσμοι σωληνώσεων) και τη σχετική με την υπόθεση COMP/E-1/38.240 (Σωλήνες για βιομηχανική χρήση) (αιτιολογική σκέψη 120 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

7 Στις 24 και 25 Απριλίου 2001, η Επιτροπή πραγματοποίησε και άλλους αιφνιδιαστικούς ελέγχους στις εγκαταστάσεις της Delta plc, εταιρίας επικεφαλής διεθνούς ομίλου τεχνικών κατασκευών, στο τμήμα «Τεχνικές κατασκευές» του οποίου υπάγονταν διάφοροι κατασκευαστές συνδέσμων σωληνώσεων. Οι έλεγχοι αυτοί αφορούσαν αποκλειστικώς τους συνδέσμους σωληνώσεων (αιτιολογική σκέψη 121 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

8 Από τον Φεβρουάριο/Μάρτιο του 2002 και μετέπειτα η Επιτροπή απηύθυνε στα ενδιαφερόμενα μέρη πλείονες αιτήσεις παροχής πληροφοριών, κατ' εφαρμογή του άρθρου 11 του κανονισμού 17 και, εν συνεχεία, του άρθρου 18 του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 [ΕΚ] και 82 [ΕΚ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1) (αιτιολογική σκέψη 122 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

9 Τον Σεπτέμβριο του 2003, η IMI plc υπέβαλε αίτηση προκειμένου να τύχει της εφαρμογής της ανακοινώσεως του 1996 περί συνεργασίας. Την υποβολή της αιτήσεως αυτής ακολούθησαν αιτήσεις του ομίλου Delta (Μάρτιος 2004) και της FRA.BO SpA (Ιούλιος 2004). Η τελευταία αίτηση περί επιδείξεως επιείκειας υποβλήθηκε τον Μάιο του 2005 από την Advanced Fluid Connections plc (αιτιολογικές σκέψεις 115 έως 118 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

10 Στις 22 Σεπτεμβρίου 2005, η Επιτροπή, στο πλαίσιο της υποθέσεως COMP/F-1/38.121 (Σύνδεσμοι σωληνώσεων), κίνησε διαδικασία λόγω παραβάσεως και εξέδωσε ανακοίνωση αιτιάσεων, η οποία κοινοποιήθηκε, μεταξύ άλλων, στην προσφεύγουσα (αιτιολογικές σκέψεις 123 και 124 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

11 Στις 20 Σεπτεμβρίου 2006, η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση.

12 Με το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι, μεταξύ της 31ης Δεκεμβρίου 1988 και της 22ας Μαρτίου 2001, η προσφεύγουσα και η θυγατρική της Pegler είχαν παραβεί τις διατάξεις του άρθρου 81 ΕΚ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ.

13 Για την παράβαση αυτή, η Επιτροπή, με το άρθρο 2, στοιχείο η΄, της προσβαλλομένης αποφάσεως, επέβαλε στην προσφεύγουσα, εις ολόκληρον με την Pegler, πρόστιμο 5,25 εκατομμυρίων ευρώ.

14 Προκειμένου να καθορίσει το επιβληθέν σε κάθε επιχείρηση πρόστιμο, η Επιτροπή, στην προσβαλλόμενη απόφαση, εφάρμοσε τη μέθοδο που ορίζουν οι κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων που επιβάλλονται δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου 65, παράγραφος 5, [ΑΧ] (ΕΕ 1998, C 9, σ. 3).

15 Όσον αφορά, καταρχάς, τον προσδιορισμό του αρχικού ποσού του προστίμου που καθορίζεται σε συνάρτηση με τη βαρύτητα της παραβάσεως, η Επιτροπή χαρακτήρισε την παράβαση πολύ σοβαρή, λόγω της φύσεώς της και της γεωγραφικής της εκτάσεως (αιτιολογική σκέψη 755 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

16 Εκτιμώντας, εν συνεχεία, ότι μεταξύ των οικείων επιχειρήσεων υφίστατο σημαντική ανισότητα, η Επιτροπή τις αντιμετώπισε διαφορετικά, ανάλογα με τη σημασία εκάστης εξ αυτών στην επίμαχη αγορά, την οποία σημασία προσδιόρισε με κριτήριο τα μερίδια αγοράς. Σε αυτήν τη βάση, κατέταξε τις οικείες επιχειρήσεις σε έξι κατηγορίες (αιτιολογική σκέψη 758 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

17 Η προσφεύγουσα κατατάχθηκε στην έκτη κατηγορία, για την οποία το αρχικό ποσό του προστίμου καθορίστηκε σε 2 εκατομμύρια ευρώ (αιτιολογική σκέψη 765 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

18 Λαμβανομένου υπόψη του συνολικού κύκλου εργασιών της προσφεύγουσας, που ανερχόταν σε 4635 εκατομμύρια ευρώ το 2005, ήτοι κατά το έτος που προηγήθηκε της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή πολλαπλασίασε το πρόστιμο με συντελεστή 1,25, στο πλαίσιο του αποτρεπτικού του χαρακτήρα, γεγονός που οδήγησε σε επιβολή εις βάρος της προσφεύγουσας αρχικού ποσού προστίμου προσαυξημένου κατά 2,5 εκατομμύρια ευρώ (αιτιολογικές σκέψεις 771 έως 773 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

19 Λόγω της διάρκειας της συμμετοχής της προσφεύγουσας στην παράβαση (δώδεκα έτη και δύο μήνες), η Επιτροπή προσαύξησε, εν συνεχεία, το πρόστιμο κατά 110 %, ήτοι κατά 5 % ετησίως για τα δύο πρώτα έτη και κατά 10 % για κάθε πλήρες έτος, από 31ης Ιανουαρίου 1991, για τα λοιπά δέκα έτη (αιτιολογική σκέψη 775 της προσβαλλομένης αποφάσεως), γεγονός που είχε ως συνέπεια το τελικό ποσό του προστίμου να καθοριστεί σε 5,25 εκατομμύρια ευρώ.

20 Η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη της καμία επιβαρυντική ή ελαφρυντική περίσταση εις βάρος ή υπέρ της προσφεύγουσας).

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

21 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου [νυν Γενικού Δικαστηρίου] στις 15 Δεκεμβρίου 2006, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

22 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (όγδοο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

23 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 22 Δεκεμβρίου 2009, η προσφεύγουσα δήλωσε ότι παραιτείται από τον πρώτο, δεύτερο και τρίτο λόγο ακυρώσεως που προέβαλε με το δικόγραφο της προσφυγής, οι οποίοι όλοι αφορούσαν το ζήτημα της δυνατότητας καταλογισμού στη μητρική εταιρία της παραβατικής συμπεριφοράς της θυγατρικής της, καθώς και από το πρώτο σκέλος του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από εσφαλμένη εκτίμηση όσον αφορά την προσαύξηση του προστίμου στο πλαίσιο της εξασφαλίσεως αποτρεπτικού αποτελέσματος. Ανέφερε, επίσης, ότι δεν θεωρούσε αναγκαία τη διεξαγωγή προφορικής συζητήσεως και ότι το Γενικό Δικαστήριο μπορούσε να αποφανθεί επί της διαφοράς βάσει της έγγραφης διαδικασίας. Με έγγραφο της 19ης Ιανουαρίου 2010, η Επιτροπή δήλωσε ότι επαφίεται στην κρίση του Γενικού Δικαστηρίου όσον αφορά τη χρησιμότητα της οργανώσεως επ' ακροατηρίου συζητήσεως στην προκειμένη περίπτωση.

24 Στις 22 Ιανουαρίου 2010, το Γενικό Δικαστήριο (όγδοο τμήμα) αποφάσισε να περατώσει την προφορική διαδικασία.

25 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση όσον αφορά τη διάρκεια της συμμετοχής της Pegler στην παράβαση·

— να μειώσει το ύψος του προστίμου που της επιβλήθηκε εις ολόκληρον με την Pegler·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

26 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

27 Κατόπιν της μερικής παραιτήσεώς της από το δικόγραφο της προσφυγής, η προσφεύγουσα προβάλλει πλέον έναν και μόνο λόγο ακυρώσεως, αντλούμενο από εσφαλμένο καθορισμό της διάρκειας της συμμετοχής της Pegler στην παράβαση.

Επιχειρήματα των διαδίκων

28 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι η Pegler είχε μετάσχει στη σύμπραξη για διάστημα μεγαλύτερο από εκείνο που μπορούσε να καθοριστεί βάσει των περιεχομένων στη δικογραφία αποδεικτικών στοιχείων. Επομένως, το ποσό του προστίμου που της επιβλήθηκε εις ολόκληρον με την Pegler ήταν υψηλότερο από εκείνο που έπρεπε να της επιβληθεί.

29 Πρώτον, η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, καθόσον όρισε ως ημερομηνία ενάρξεως της συμμετοχής της Pegler στην παράβαση την 31η Δεκεμβρίου 1988. Όπως παραδέχθηκε η Επιτροπή, επρόκειτο για συμπέρασμα που στηρίχθηκε σε μια έκθεση, χωρίς ημερομηνία, την οποία έλαβε από την Delta και στην οποία αναφερόταν ότι η Pegler μετέσχε στην παράβαση προς το τέλος του 1988. Κατά την προσφεύγουσα, ο φάκελος δεν περιέχει κανένα άλλο αποδεικτικό στοιχείο περί ενδεχόμενης συμμετοχής της Pegler στην επίδικη σύμπραξη πριν τις 7 Φεβρουαρίου 1989, ενωρίτερη δυνατή ημερομηνία από της οποίας θα μπορούσε να προσδιοριστεί με επαρκή βεβαιότητα η έναρξη της παράνομης συμπεριφοράς της εν λόγω εταιρίας.

30 Δεύτερον, η Επιτροπή υπέπεσε ομοίως σε σφάλμα όσον αφορά την ημερομηνία παύσεως συμμετοχής της Pegler στην παράβαση. Εξάλλου, από τα περιεχόμενα στον φάκελο αποδεικτικά στοιχεία προκύπτει ότι η οικεία παράβαση έπαυσε όχι στις 22 Μαρτίου 2001, αλλά μάλλον στις 3 Μαΐου 2000, μοναδική ημερομηνία που επιρρωννύεται από πραγματικά αποδεικτικά στοιχεία και που αντιστοιχεί σε σύσκεψη της συμπράξεως στην οποία η Pegler έλαβε μέρος.

31 Η προσφεύγουσα συνάγει από τα ανωτέρω ότι η διάρκεια της περιόδου παραβάσεως που έγινε δεκτή ως προς αυτή θα έπρεπε να μειωθεί ακριβώς κατά ένα έτος, ήτοι να αφορά διαφορετικό διάστημα, από τις 7 Φεβρουαρίου 1989 έως τις 3 Μαΐου 2000.

32 Η Επιτροπή φρονεί ότι παρέσχε επαρκή αποδεικτικά στοιχεία που να επιβεβαιώνουν τη συμμετοχή της Pegler στη σύμπραξη κατά το χρονικό διάστημα από τις 31 Δεκεμβρίου 1988 έως τον Μάρτιο του 2001, οπότε αυτή προέβη στους αιφνιδιαστικούς ελέγχους.

33 Όσον αφορά την ημερομηνία ενάρξεως της παραβάσεως, η Επιτροπή παραπέμπει σε ένα εσωτερικό σημείωμα, με ημερομηνία 3 Ιανουαρίου 1989, το οποίο κατασχέθηκε κατά τη διάρκεια αιφνιδιαστικού ελέγχου στις εγκαταστάσεις της Delta και παρατίθεται στην αιτιολογική σκέψη 183 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Από το εν λόγω σημείωμα αποδεικνύεται σαφώς ότι η επίδικη σύμπραξη υφίστατο ήδη πριν τις 3 Ιανουαρίου 1989 και ότι η Pegler είχε εμπλακεί σε αυτή πριν την ως άνω ημερομηνία.

34 Όσον αφορά την ημερομηνία παύσεως συμμετοχής της Pegler στη σύμπραξη, η Επιτροπή παραπέμπει στις αιτιολογικές σκέψεις 702 και 721 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στις οποίες είχε ήδη εξετάσει παρόμοια επιχειρήματα που η προσφεύγουσα προέβαλε απαντώντας στην ανακοίνωση των αιτιάσεων.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

35 Η Επιτροπή, με την προσβαλλόμενη απόφαση, καταλόγισε στην προσφεύγουσα, η οποία μεταξύ της 17ης Ιουνίου 1986 και της 31ης Ιανουαρίου 2004 κατείχε το 100 % του κεφαλαίου της Pegler, την παραβατική συμπεριφορά της δεύτερης και την κατεδίκασε από κοινού και εις ολόκληρον στην καταβολή του επιβληθέντος στη θυγατρική της προστίμου. Ο καταλογισμός αυτός στηρίχθηκε στην εκ μέρους της προσφεύγουσας άσκηση αποφασιστικής επιρροής επί της Pegler κατά την περίοδο της παραβάσεως.

36 Δεν αμφισβητείται ότι η θυγατρική της προσφεύγουσας μετέσχε στην επίδικη σύμπραξη. Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί την ημερομηνία ενάρξεως και την ημερομηνία παύσεως της εν λόγω συμμετοχής στη σύμπραξη, όπως αυτές καθορίστηκαν από την Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση. Συγκεκριμένα, το γεγονός ότι η προσφεύγουσα παραιτήθηκε από τον πρώτο, δεύτερο και τρίτο λόγο ακυρώσεως σημαίνει ότι αυτή δεν αμφισβητεί ότι πρέπει να της καταλογιστεί ευθύνη για την παραβατική συμπεριφορά της θυγατρικής της.

37 Επομένως, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι η διάρκεια συμμετοχής της Pegler στη σύμπραξη είναι καθοριστική όσον αφορά την έκταση της ευθύνης της προσφεύγουσας.

38 Συγκεκριμένα, πρέπει να υπομνησθεί ότι στην προσφεύγουσα δεν καταλογίστηκε ευθύνη για τη σύμπραξη λόγω της άμεσης συμμετοχής της στις δραστηριότητες της συμπράξεως. Η προσφεύγουσα θεωρήθηκε υπεύθυνη για την παράβαση αποκλειστικώς λόγω της ιδιότητάς της ως μητρικής εταιρίας της μετέχουσας στη σύμπραξη Pegler. Επομένως, η ευθύνη της δεν μπορεί να υπερβαίνει την ευθύνη της Pegler.

39 Εντούτοις, με απόφαση της ίδιας ημέρας, εκδοθείσα επί της υποθέσεως T-386/06, το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως κατά το μέτρο που με αυτό η Επιτροπή διαπίστωσε συμμετοχή της Pegler στην επίμαχη σύμπραξη όσον αφορά το χρονικό διάστημα από τις 31 Δεκεμβρίου 1988 έως τις 29 Οκτωβρίου 1993. Με τις έγγραφες παρατηρήσεις της, η προσφεύγουσα αμφισβήτησε ρητώς τη συμμετοχή της Pegler στη σύμπραξη μόνον όσον αφορά το χρονικό διάστημα πριν τις 7 Φεβρουαρίου 1989. Επομένως, πρέπει να εξετασθούν οι συνέπειες της ακυρώσεως αυτής για την προσφεύγουσα.

40 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι ο δικαστής της Ένωσης δεν μπορεί να αποφανθεί ultra petita [βλ. αποφάσεις της 14ης Δεκεμβρίου 1962, 46/59 και 47/59, Meroni κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 797, και της 28ης Ιουνίου 1972, 37/71, Jamet κατά Επιτροπής, ECR 1972 (μόνο σε ξενόγλωσσες εκδόσεις), σ. 483, σκέψη 12], και συνεπώς η ακυρότητα την οποία κηρύσσει δεν μπορεί να υπερβεί τη ζητηθείσα από τον προσφεύγοντα (απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Σεπτεμβρίου 1999, C-310/97 P, Επιτροπή κατά AssiDomän Kraft Products κ.λπ., Συλλογή 1999, σ. I-5363, σκέψη 52).

41 Επιπλέον, αν ο αποδέκτης μιας αποφάσεως αποφασίσει να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως, ο δικαστής της Ένωσης επιλαμβάνεται μόνον των στοιχείων της αποφάσεως που αφορούν τον προσφεύγοντα. Αντιθέτως, τα στοιχεία που αφορούν άλλους αποδέκτες και τα οποία δεν προσβλήθηκαν δεν εμπίπτουν στο αντικείμενο της διαφοράς την οποία ο δικαστής της Ένωσης καλείται να επιλύσει (απόφαση Επιτροπή κατά AssiDomän Kraft Products κ.λπ., προπαρατεθείσα, σκέψη 53).

42 Εντούτοις, εν προκειμένω, παρά την προπαρατεθείσα νομολογία και, ιδίως, την προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά AssiDomän Kraft Products κ.λπ., πρέπει να

υπομνησθεί ότι, από απόψεως του δικαίου του ανταγωνισμού, η προσφεύγουσα συνιστούσε ενιαία οντότητα με τη θυγατρική της, η οποία εν μέρει δικαιώθηκε κατόπιν της προσφυγής ακυρώσεως που ασκήθηκε στο πλαίσιο της υποθέσεως T-386/06. Επομένως, το γεγονός ότι η Επιτροπή θεώρησε υπεύθυνη την προσφεύγουσα σημαίνει ότι η δεύτερη ωφελείται από τη μερική ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως στο πλαίσιο της ως άνω υποθέσεως. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως και υποστήριξε ότι σε περίπτωση που η προσβαλλόμενη απόφαση ακυρωθεί όσον αφορά την Pegler, πρέπει επίσης να ακυρωθεί κατά το μέτρο που αφορά την ίδια. Επιπλέον, η προσφεύγουσα προβάλλει ένα μόνο λόγο ακυρώσεως ο οποίος σκοπεί σε αμφισβήτηση της διάρκειας της συμμετοχής της Pegler στην παράβαση και ζητεί, από την άποψη αυτή, την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

43 Εξάλλου, το ως άνω συμπέρασμα συνάδει με το γεγονός ότι η προσφεύγουσα και η Pegler καταδικάστηκαν από κοινού και εις ολόκληρον στην καταβολή του προστίμου που τους επιβλήθηκε με το άρθρο 2, στοιχείο η΄, της προσβαλλομένης αποφάσεως και αντιστοιχεί στο αίτημα μειώσεως του ποσού του προστίμου που η προσφεύγουσα διατύπωσε στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως.

44 Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο, επιλαμβανόμενο προσφυγών ακυρώσεως οι οποίες ασκήθηκαν χωριστά από τη μητρική εταιρία και τη θυγατρική της, δεν αποφαίνεται ultra petita οσάκις λαμβάνει υπόψη την έκβαση της προσφυγής που άσκησε η θυγατρική, εφόσον τα αιτήματα που η μητρική εταιρία διατύπωσε με την προσφυγή της έχουν το ίδιο αντικείμενο.

45 Τέλος, παρατηρείται ότι, εν προκειμένω, η από κοινού και εις ολόκληρον ευθύνη της μητρικής εταιρίας και της θυγατρικής της για την καταβολή του επιβληθέντος σε αυτές προστίμου τις θέτει σε μια ιδιαίτερη κατάσταση η οποία συνεπάγεται συνέπειες για τη μητρική εταιρία στην οποία καταλογίστηκε η συμπεριφορά της θυγατρικής της σε περίπτωση ακυρώσεως ή μεταρρυθμίσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως. Συγκεκριμένα, ελλείψει παραβατικής συμπεριφοράς της θυγατρικής, δεν θα καταλογιζόταν στη μητρική εταιρία η συμπεριφορά της θυγατρικής της ούτε θα καταδικαζόταν αυτή από κοινού και εις ολόκληρον με τη θυγατρική της στην καταβολή του προστίμου.

46 Επομένως, δεδομένου ότι η ευθύνη της προσφεύγουσας συνδεόταν αυστηρώς με αυτή της Pegler, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί όσον αφορά το χρονικό σημείο ενάρξεως της συμμετοχής της προσφεύγουσας στην παράβαση και, κατά συνέπεια, να μειωθεί το επιβληθέν σε αυτή πρόστιμο.

47 Όσον αφορά την ημερομηνία παύσεως συμμετοχής της Pegler στη σύμπραξη, η προσφεύγουσα φρονεί ότι το πλέον πρόσφατο αποδεικτικό στοιχείο το οποίο επιτρέπει να θεμελιωθεί σύνδεση μεταξύ της Pegler και της συμπράξεως είναι αυτό το οποίο αφορά τη σύσκεψη της 3ης Μαΐου 2000, στην οποία έλαβε μέρος η Pegler, γεγονός που σημαίνει ότι αυτή η ημερομηνία έπρεπε να γίνει δεκτή ως ημερομηνία παύσεως της συμμετοχής και όχι η ημερομηνία της 22ας Μαρτίου 2001, κατά την οποία η Επιτροπή πραγματοποίησε τους αιφνιδιαστικούς ελέγχους. Συναφώς, από την αιτιολογική σκέψη 716 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι, μολονότι η απόδειξη της πλέον πρόσφατης αντίθετης προς τον ανταγωνισμό συμφωνίας στην οποία μετέσχε η Pegler ανατρέχει στις 14 Αυγούστου 2000, η Επιτροπή θεώρησε εύλογο να λάβει υπόψη την 22α Μαρτίου 2001 ως ημερομηνία παύσεως συμμετοχής της Pegler στην παράβαση, λαμβανομένου υπόψη ότι η Pegler είχε εξαρχής μετάσχει στη σύμπραξη, ότι είχε μετάσχει τακτικά στις συμφωνίες και στην εφαρμογή τους και ότι δεν αποστασιοποιήθηκε δημοσίως από τις συμφωνίες κατά το διάστημα που μεσολάβησε μεταξύ της συμφωνίας της 14ης Αυγούστου 2000 και των αιφνιδιαστικών ελέγχων του Μαρτίου 2001.

48 Το συμπέρασμα αυτό πρέπει να γίνει δεκτό. Το γεγονός ότι η Pegler δεν μετέσχε σε καμία σύσκεψη κατά το διάστημα το οποίο, κατά την προσφεύγουσα, περιλαμβάνεται μεταξύ της 3ης Μαΐου 2000 και της 22ας Μαρτίου 2001 ή, κατά την Επιτροπή, μεταξύ της 14ης Αυγούστου 2000 και της 22ας Μαρτίου 2001 δεν είναι κρίσιμο εν προκειμένω.

49 Καταρχάς, πρέπει να υπομνησθεί ότι στην Επιτροπή απόκειται να αποδείξει τη διάρκεια της συμμετοχής σε ορισμένη σύμπραξη εκάστου των μετεχόντων σε αυτή, γεγονός που προϋποθέτει ότι είναι γνωστές η ημερομηνία ενάρξεως και η ημερομηνία παύσεως της εν λόγω συμμετοχής. Παρατηρείται, επίσης, ότι το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε μεταξύ της τελευταίας συσκέψεως στην οποία έλαβε μέρος η Pegler και της ημερομηνίας που έγινε δεκτή ως ημερομηνία τερματισμού της συμπράξεως ήταν τόσο μακρό, ώστε να πρέπει να εξετασθεί αν η Επιτροπή ανταποκρίθηκε στο βάρος αποδείξεως το οποίο φέρει.

50 Συναφώς, επισημαίνεται ότι η απουσία επαφών, κατά την προσφεύγουσα, μετά τις 3 Μαΐου 2000 ή, κατά την Επιτροπή, μετά τις 14 Αυγούστου 2000, θα μπορούσε να σημαίνει ότι η Pegler είχε αποσυρθεί από τη σύμπραξη.

51 Εντούτοις, λαμβανομένων υπόψη των ιδιαιτεροτήτων της επίμαχης συμπράξεως η οποία χαρακτηρίζεται από πολυμερείς επαφές κατά κανόνα σε πανευρωπαϊκό επίπεδο, από διμερείς επαφές κατά κανόνα σε περιφερειακό ή τοπικό επίπεδο με συχνότητα, τουλάχιστον, μία ή δύο φορές κατ' έτος και από επαφές ad hoc, το διάστημα που μεσολάβησε μεταξύ της τελευταίας επαφής και της ημερομηνίας τερματισμού της συμπράξεως είναι πολύ σύντομο για να μπορέσει η Επιτροπή να συμπεράνει ότι η Pegler είχε, στο μεταξύ, αποσυρθεί από τη σύμπραξη.

52 Το γεγονός ότι η Pegler δεν έλαβε μέρος σε μία ή δύο συσκέψεις που πραγματοποιήθηκαν μετά την τελευταία συμμετοχή της σε σύσκεψη στο πλαίσιο της συμπράξεως δεν μπορούσε να ερμηνευθεί από τα λοιπά μέλη ως αποστασιοποίηση της Pegler από τις δραστηριότητες της συμπράξεως, δεδομένου ότι δεν ήταν ασύνηθες κάποιο μέλος της συμπράξεως να μη μετέχει συστηματικώς σε κάθε σύσκεψη.

53 Κατά συνέπεια, ελλείψει αποδείξεων ή ενδείξεων που θα μπορούσαν να ερμηνευθούν ως εκφρασθείσα εκ μέρους της Pegler βούληση περί αποστασιοποιήσεως από το αντικείμενο της συναφθείσας στις 10 Ιουνίου 2000 συμφωνίας με αντικείμενο την αύξηση των τιμών από τις 14 Αυγούστου 2000, η Επιτροπή ορθώς έκρινε ότι διέθετε επαρκή αποδεικτικά στοιχεία όσον αφορά τη συνέχεια της συμμετοχής της Pegler στη σύμπραξη μέχρι την ημερομηνία κατά την οποία θεώρησε ότι η σύμπραξη τερματίστηκε, ήτοι μέχρι την ημερομηνία των αιφνιδιαστικών ελέγχων που αυτή πραγματοποίησε (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 19ης Μαρτίου 2009, C-510/06 P, Archer Daniels Midland κατά Επιτροπής, Συλλογή 2009, σ. I-1843, σκέψεις 118 έως 120, και εκεί παρατιθέμενη νομολογία και του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουλίου 2008, T-99/04, AC-Treuhand κατά Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. II-1501, σκέψη 134 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

54 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να ακυρωθεί κατά το μέτρο που η Επιτροπή διαπίστωσε με αυτό την προσαπτόμενη στην προσφεύγουσα παράβαση για το χρονικό διάστημα πριν τις 29 Οκτωβρίου 1993.

55 Επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να τροποποιηθεί κατά το μέτρο που δέχεται προσαύξηση κατά 110 % του αρχικού ποσού του προστίμου λόγω της διάρκειας της συμμετοχής στην παράβαση. Δεδομένου ότι η διάρκεια συμμετοχής της Pegler στην παράβαση και, συνακόλουθα, της προσφεύγουσας ως μητρικής εταιρίας η οποία θεωρήθηκε υπεύθυνη για τις πράξεις της θυγατρικής της, είναι επτά έτη και πέντε μήνες (αντί δώδεκα έτη και δύο μήνες που καθορίστηκαν με την προσβαλλόμενη απόφαση), το αρχικό ποσό του προστίμου πρέπει να προσαυξηθεί κατά 70 % (αντί 110 %).

56 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή προσαύξησε το αρχικό ποσό του προστίμου εφαρμόζοντας συντελεστή 1,25 στο πλαίσιο της εξασφαλίσεως αποτρεπτικού αποτελέσματος. Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο, στην υπόθεση T-386/06 επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Pegler κατά Επιτροπής, της ίδιας ημέρας, έκρινε ότι μη ορθώς η Επιτροπή είχε εφαρμόσει τον εν λόγω συντελεστή και ότι ως προς το σημείο αυτό η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη κατά την εφαρμογή των κριτηρίων που προβλέπουν οι κατευθυντήριες γραμμές του 1998 για τον υπολογισμό των προστίμων (βλ. σκέψη 14 ανωτέρω).

57 Επομένως, στην Επιτροπή απόκειται, σύμφωνα με το άρθρο 266 ΣΛΕΕ, να αντλήσει τις συνέπειες της πλάνης αυτής και της εις ολόκληρον ευθύνης για την καταβολή του προστίμου όσον αφορά την προσφεύγουσα. Όπως διαπιστώθηκε με τη σκέψη 38 ανωτέρω, η ευθύνη της προσφεύγουσας δεν μπορεί, εν προκειμένω, να υπερβαίνει την ευθύνη της Pegler.

58 Στο μέτρο που η προσφεύγουσα παραιτήθηκε από την αιτίαση που αντλείται από εσφαλμένη εκτίμηση όσον αφορά τον υπολογισμό του προστίμου προς εξασφάλιση αποτρεπτικού αποτελέσματος (βλ. σκέψη 23 ανωτέρω), το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να αποφανθεί επί του ζητήματος αυτού χωρίς να εξέλθει του πλαισίου της διαφοράς όπως αυτό οριοθετήθηκε από τους διαδίκους στην υπό κρίση υπόθεση.

59 Επομένως, στο πλαίσιο της υπό κρίση διαφοράς, το αρχικό ποσό διατηρείται στα 2,5 εκατομμύρια ευρώ. Το ποσό αυτό, προσαυξημένο κατά 70 %, συνεπάγεται πρόστιμο 4,25 εκατομμυρίων ευρώ.

60 Η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί κατά τα λοιπά.

Επί των δικαστικών εξόδων

61 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να κατανείμει τα έξοδα ή να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων ή εφόσον συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι.

62 Εν προκειμένω, τα αιτήματα ακυρώσεως των προσφευγουσών κρίθηκαν εν μέρει βάσιμα. Εντούτοις, η προσφεύγουσα παραιτήθηκε από ορισμένους λόγους ακυρώσεως (βλ. σκέψη 23 ανωτέρω) σε προχωρημένο στάδιο της διαδικασίας, ήτοι μετά την περάτωση της έγγραφης διαδικασίας. Στο πλαίσιο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι, κατ' ορθή εκτίμηση των περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως, έκαστος διάδικος πρέπει να φέρει τα δικαστικά του έξοδα

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει το άρθρο 1 της αποφάσεως C(2006) 4180 της Επιτροπής, της 20ής Σεπτεμβρίου 2006, σχετικά με διαδικασία δυνάμει του άρθρου 81 [ΕΚ]

και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (Υπόθεση COMP/F-1/38.121 – Σύνδεσμοι σωληνώσεων), καθόσον αφορά το χρονικό διάστημα από τις 31 Δεκεμβρίου 1988 έως τις 29 Οκτωβρίου 1993 και την Tomkins plc.

2) Το ποσό του προστίμου που επιβλήθηκε στην Tomkins με το άρθρο 2, στοιχείο η΄, της αποφάσεως C(2006) 4180 καθορίζεται σε 4,25 εκατομμύρια ευρώ, εκ των οποίων 3,4 εκατομμύρια ευρώ εις ολόκληρον με την Pegler Ltd.

3) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή.

4) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 24 Μαρτίου 2011.

(υπογραφές)